

света недѣла. Когато вечерята се върна, не наиде кжщата си. Тя бѣше изгорѣла.

Като се заниже злото — нѣма край.

Дѣдо Илийко се сепна. Позна че е разсърдилъ дѣда Господа. Тѣй не може. Продаде нивката си, взема малко сребро и се запретна, че си направи накрай село една колиба. Прибра се въ новото жилище и седна тамъ, доде пролѣтъ запролѣти. Когато пролѣтъ запролѣти и надъ колибата минаха ято щъркели, той отиде въ гората, набра единъ обрѣчъ лозина и оплете кошница. Затопли се времето, излѣзоха стадата на паша, звънци и гласове на пилета звъннаха.

Всѣко утро, щомъ слънцето се покажеше задъ далечнитѣ делиормански гори и пламнѣше окѣпаното поле, дѣдо Илийко се прикрѣстяше, запрѣташе крачоли и поемаше съ кошницата да бере гжби. Той знаеше харманитѣ на червенкитѣ гжби. Надвечерь съ пълна кошница се връщаше въ село и ходѣше отъ кжща на кжща да пита кой ще си купи гжби. Ако въ неговото село не рачеха да ги зематъ, отиваше въ съседното и тамъ ги купуваха да си сварятъ чорба.

Както ходѣше по полето, единъ день дѣдо Илийко наиде едно жълто звънче. Вдигна го къмъ ухото си и то му попѣ. Тая пѣсенъ насълзи стареца. Вечерята той, преди да се легне, пакъ залиолѣ звънчето. Звънчето